

Hồi 405

Loạn thế tình duyên

Cao Ngạn ra đuôi thuyền, ngồi xuống cạnh Trác Cuồng Sinh, lúc này màn đêm đã buông xuống đại địa, trời còn giăng giăng mưa bụi, thu ý lạnh lẽo cô liêu tràn ngập cả không gian.

Trác Cuồng Sinh mắng: “Cuối cùng cũng chịu ngồi xuống rồi hả? Nhìn tên tiểu tử khốn kiếp nhà ngươi đi đi lại lại trên thuyền, đứng ngồi không yên, làm lão tử thật khó chịu”.

Cao Ngạn phản kích lại nói: “Đừng lấy ta ra mà trút giận, nhần quang lão cũng phải nhìn xa xa một chút. Thuyết Thư quán không phải vì lão không có mặt mà đóng cửa đầu, đám thủ hạ ở nhà sẽ tiếp tục lấy cái gì mà ‘nhất tiền trăm Ẩn Long’ rồi cái gì mà ‘Yến Phi nô trăm giả Di Lặc’... ra mà kể tiếp. Đừng có tưởng bỏ rằng mình thật sự là thiên hạ đệ nhất thuyết thư cao thủ đấy nhé, không có lão tưởng chuyện gì cũng không xong chắc. Cuối cùng rồi lão cũng sẽ bị một kẻ thuyết thư khác thay thế thôi. Thời đại không ngừng thay đổi, có cục diện mới tự nhiên cũng sẽ có cố sự mới để phù hợp với thế thời. Con bà nó chứ! Giờ đây chuyện quan trọng nhất mà lão nên làm chính là tìm cách để ‘Tiểu Bạch Nhạn chi luyện’ có một kết cục lưu danh sử sách, những chuyện khác đều là thứ yếu cả, hiểu chưa?”.

Trác Cuồng Sinh sung mặt lên nói: “Giờ đến lượt tên tiểu tử miệng còn hôi sữa người giáo huấn ta đấy hả? Lão tử có bao giờ nói ta không thể thay thế không? Thực lòng nói cho ngươi biết, nếu có người thay thế ta còn mừng chẳng kịp nữa là, như vậy thuyết thư mới tiếp tục hưng vượng, trăm hoa đua nở, nhiệt nhiệt náo náo hiểu chưa? Con bà nhà ngươi, nếu không có ta, ngươi có ngày hôm nay không? Mẹ nó chứ! Ngươi phải cảm kích lão tử đây mới đúng!”.

Cao Ngạn nói: “Ta cảm kích lão thật, thế nên mới quan tâm đến lão. Trả lời ta xem! Lão làm người là vì cái gì? Không phải chỉ để cả ngày cắm đầu viết Thiên thư, xong rồi lại ra Thuyết Thư quán trường thiên đại luận thôi đấy chứ? Lẽ nào có thể mà lão cũng thỏa mãn rồi? Sao không tìm một mỹ nhân làm lão động lòng mà bầu bạn? Cuộc đời cứ mãi vậy lão không thấy khô khan sao?”.

Trác Cuồng Sinh lắc đầu thở dài: “Ngươi không phải ta, làm sao biết được ta sống khô khan vô vị? Cuộc đời ta biết bao nhiêu, sáng khoái biết bao nhiêu. Lẽ nào ta chưa biết đến đàn bà là gì chắc? Lúc ta tay trái ôm một nàng, tay phải ôm một nàng thì ngươi vẫn còn

nằm bú tí mẹ đó. Đừng nói nhiều lời phí phạm nữa, cứ lo chuyện của người trước đi! Lát nữa người định ứng phó Tiểu Bạch Nhận thế nào?”.

Cao Ngạn lập tức sáng mắt lên, thần khí nói: “Không ai hiểu Tiểu Bạch Nhận hơn ta cả, nghe lời quân sư như lão chỉ làm hỏng chuyện của lão tử đây thôi. Sau khi lên thuyền nhờ lão tìm chỗ nào mà nấp đi, lão tử sẽ có cách đỡ cho Tiểu Bạch Nhận vui vui về về mà cam tâm tình nguyện cùng ta cùng hưởng đêm xuân, cho lão thêm một màn ‘Tiểu Bạch Nhận tình mê Cao tiểu tử, Dĩnh Hà lâu thuyền đính ước ương’ mà kể chuyện.

Trác Cuồng Sinh thở dài hắt ra một tiếng, không nói gì nữa.

oOo

Biên Hoang Tập, Bắc môn dịch trạm.

Trong sảnh đường Phi Mã Hội, Vương Trấn Ác vừa quay trở về trần thuật lại quá trình giao thủ với Hướng Vũ Điền cho Lưu Mục Chi, Mộ Dung Chiển, Thác Bạt Nghi, Giang Văn Thanh, Cơ Biệt, Hồng Tử Xuân, Âm Kỳ, Phí Nhị Phiệt và Điều Mãnh nghe, rồi kết luận: “Nếu không phải y hư ngôn dọa ta, lúc ấy mới chỉ sử ra có sáu, bảy thành công lực vậy thì thực lực chân chính của người này chắc không dưới Mộ Dung Thùy, mà bí kỹ của y lại nguy dị khôn lường, con người ứng biến linh hoạt, muốn đối phó Hướng Vũ Điền này thật không dễ chút nào đâu”.

Hơn mười người ngồi quanh bàn tròn, không ai nói được tiếng nào.

Lưu Mục Chi nói: “Vương huynh từng giao thủ với Mộ Dung Thùy chưa?”.

Vương Trấn Ác đáp: “Gọi tại hạ là Trấn Ác được rồi! Mộ Dung Thùy từng chỉ điểm tại hạ luyện võ, vì vậy Vương mỗ mới so sánh như vậy”.

Giang Văn Thanh nói: “Y có hiểu biết sâu xa về kiếm như vậy, rõ ràng đã khổ công nghiên cứu kiếm thuật. Giờ không dùng kiếm cũng đã lợi hại nhường ấy, thực lực của người này chắc chỉ có thể dùng bốn chữ ‘thâm bất khả trắc’ để hình dung mà thôi”.

Thác Bạt Nghi chau mày lại nói: “Thông thường người giỏi thuật cận chiến ở cự ly xa sẽ kém hơn một chút, còn Hướng Vũ Điền lại kiếm thông cả hai, đích thực là vô cùng nguy dị”.

Phí Nhị Phiệt trầm giọng nói: “Khiến người ta kinh hãi nhất chính là chiến lược mà y lựa chọn. Ai nhìn thấy Bách Kim đoản kiếm của Trấn Ác đều biết Trấn Ác sở trường cận

chiến, có câu 'nhất thốn đoan, nhất thốn hiểm', cho dù sư phụ dạy đồ đệ cũng biết đối trận cần tránh mạnh đánh yếu, người này lại đi ngược lại mọi quy tắc, để Chấn Ác thi triển hết sở trường, làm Trấn Ác có cảm giác dùng công phu sở trường nhất cũng không đánh bại đối phương, sau đó mới dùng thủ đoạn hoàn toàn tương phản khiến Trấn Ác suy sút lòng tin với bản thân, rồi thi triển sát thủ. Chỉ riêng thủ đoạn này cũng đã biết đấu với kẻ tên Hường Vũ Điền là chuyện thiên nan vạn nan rồi".

Cơ Biệt cười khở: "Nếu là đơn đả độc đấu, chỉ sợ chỉ có tiểu Phi mới không chế được y, cũng may giờ chúng ta không cần nói quy củ giang hồ gì sất, chúng ta đã biết Hường Vũ Điền lợi hại, đương nhiên không cần phải khách khí làm gì".

Lưu Mục Chi nói: "Ở đây chỉ có Trấn Ác là nắm rõ tình hình Bí tộc nhất, trước đây đã từng nghe có một nhân vật như vậy bao giờ chưa?".

Vương Trấn Ác lắc đầu: "Gia gia bắt sống Bí tộc chi chủ Vạn Sĩ Nỗ Nã không được bao lâu thì qua đời, kẻ đó cha tại hạ bị người ám sát, từ đó gia đạo tiêu điều, đối với chuyện của Bí tộc lại càng không hiểu gì hết".

Lưu Mục Chi gật đầu: "Hường Vũ Điền đúng là kỳ nhân của Bí tộc, tác phong hành sự khiến người ta không thể suy đoán. Y rõ ràng có thể giết chết Trấn Ác, mà lại không hạ thủ, chỉ một hành động này đã đủ chứng tỏ rồi. Từ một câu nói của Trấn Ác, Hường Vũ Điền có thể suy luận ra chúng ta có phương pháp tìm kiếm hành tung của mình, tài trí của người này tuyệt đối không thấp. Giờ cái mũi của Phương tổng tuần đã trở thành vũ khí bí mật để chúng ta đối phó Bí tộc, bí mật này cần phải giữ kín, tuyệt đối không được lộ cho người ngoài, bằng không mạng của Phương tổng tuần khó lòng mà giữ được đó".

Giang Văn Thanh nói: "Mặt này để ta xử lý, cũng may người biết chuyện không nhiều, lại toàn là huynh đệ trong nhà, chắc không đến nỗi lộ ra ngoài đâu".

Mộ Dung Chiển đứng dậy nói: "Càng biết nhiều chuyện liên quan đến Bí tộc thì chúng ta càng có nhiều cách đối phó bọn chúng. Giờ ta sẽ tận lực điều tra mặt này, xem xem có thể thuyết phục Sóc Thiên Đại đứng về phía chúng ta hay không?".

Hồng Tử Xuân cười cười nói: "Chiển gia định dùng mỹ nam kế à?".

Mộ Dung Chiển bật cười mắng: "Ta vẫn còn tự biết mình, lúc soi gương cũng không đến nỗi bị mê đắm vì nhan sắc của bản thân đâu".

Rồi lại nói: "Việc sắp đặt kế hoạch do Lưu tiên sinh phụ trách chủ trì, Phương tổng tuần không có ở đây, chúng ta cần hết sức tỉnh táo. Không thể tin Hường Vũ Điền chưa khôi phục nguyên khí được, nói không chừng đây chỉ là kế trá nguy của hắn thôi. Rất có khả năng

họ Hương đã bám theo Trấn Ác trở về đây, xem Trấn Ác đi gặp người nào để còn định ra mục tiêu thích sát đó”.

Ánh mắt chúng nhân đều hướng ra màn đêm đêm tối ngoài cửa sổ, chợt thấy gai gai người.

Một kẻ như Hương Vũ Điền, đích thực có khả năng khiến người ta phải sợ hãi.

oOo

Giang Hồ Địa phía sau Hoài Nguyệt lâu cực kỳ nổi tiếng ở đất Kiến Khang này, được xếp vào bát đại danh viên, đứng hàng thứ năm, thứ nhất đương nhiên chính là Tứ Quý Viên của Tạ gia trong hẻm Ô Y.

Muốn tới Giang Hồ Địa phải đi qua sảnh đường dưới đất của Hoài Nguyệt lâu, đến Lâm Thủy Nguyệt đài nối liền với Tây môn.

Lâm Thủy Nguyệt đài rộng như đình viên, có thạch cấp nối liền với hành lang đi khắp toàn khu vườn. Giang Hồ Địa phía đông hẹp, phía tây nở rộng, có hồ nhỏ ở giữa, trong hồ có giả sơn nhấp nhô, bên bờ nhỏ và năm cây cầu treo bắc qua. Bờ bắc có hành lang gấp khúc, phía đông là hành lang dựa vào tường, phía nam là đường ra khỏi vườn, xung quanh điểm tuyết bằng những hàng chuỗi hàng tre, đá núi và giếng nước, tạo cảm giác như đang đi giữa tiền cảnh bồng lai vậy.

Vọng Hoài đình là một tòa lục giác đình, nằm ở góc đông bắc Giang Hồ Địa, cao như một ngọn giả sơn, xung quanh trồng toàn cây bách, bạch lan hoa, tú cầu hoa, sát bờ hồ có bạch bì tùng, phối hợp với thủy liên nổi trên mặt nước, ý cảnh cao xa, vừa có thể ngắm cảnh hồ nước, lại vừa quan sát được thắng cảnh Tần Hoài, danh viên danh hà, hô ứng cho nhau.

Lưu Dụ báo danh, lập tức có người bước ra tiếp đãi, dẫn gã vào trong Giang Hồ Địa để gặp mặt Thanh Đàm nữ vương Lý Thục Trang.

Đứng giữa danh viên mà mỹ cảnh tuyệt thế, tầng tầng lớp lớp, liễu ám hoa minh này, Lưu Dụ cũng cảm nhận được địa vị mà mình đã kiến lập nên ở đất Kiến Khang này.

Hai tỳ nữ xinh đẹp xách đèn lồng đi trước dẫn đường, hai ngọn đèn soi đường này thực chất chỉ để làm dáng, vì khắp nơi trong vườn đều có phong đăng, không nhiều mà cũng không ít, vừa đủ soi sáng, lại tăng thêm phần lạc thú cho khách ghé chân. Trong khung cảnh

thần bí mê hồn này, người ta chẳng những có thể quên hết trần tục, mà cả lòng tranh cường háo thắng dường như cũng tan biến theo mây.

Tản bộ ven hồ, nghe tiếng sông Tần Hoài chảy róc rách, sau lưng là Hoài Nguyệt lâu sừng sững, tiếng hát hò hoan tiêu văng vẳng bên tai, rồi từ từ cũng bớt dần, Lưu Dụ có cảm giác như đang rời xa nhân thế vậy.

Sau lần trải nghiệm thú thanh đàm đêm qua, Lưu Dụ đặc biệt cảm nhận được một cách rõ nét cuộc sống túy tinh mộng tử trong lầu.

Bốn bề đột nhiên tối sầm lại, chỉ còn những tia sát yếu ớt tỏa ra từ hai ngọn đèn dẫn lộ, sau đó trước mặt gã chợt sáng bừng lên, Vọng Hoài Đình hiện ra phía trước. Từ góc độ của gã nhìn ra, thì chỉ nhìn thấy mái đình và bậc cấp bằng đá đi lên đình mà thôi.

Lý Thục Trang không thể không gặp gã.

Bất luận nàng giàu có dường nào, thế lực lớn bao nhiêu, có bao nhiêu bạc quyền quý chống lưng phía sau, nhưng nàng cũng phải hiểu rằng Lưu Dụ gã vẫn có đủ thực lực để hủy diệt tất cả những gì nàng có.

Hoàn Huyền mỗi lúc một trở thành mối đe dọa đáng sợ, quân Thiên Sư lại càng thêm bành trướng, sức ảnh hưởng của gã cũng lên như thuyền lên theo nước. Có lẽ giờ đây gã vẫn chưa làm gì được nàng, nhưng chỉ cần là người thông minh, Lý Thục Trang sẽ hiểu tình thế rồi sẽ xoay chuyển về phía gã.

Nàng có phải là người thông minh không?

oOo

Giang Văn Thanh, Lưu Mục Chi, Vương Trấn Ác, Phí Nhị Phiết cùng hơn hai mươi hảo thủ của Đại Giang bang vòng qua Dạ Oa Tử, tiến về tổng đàn Đại Giang bang ở Đông môn.

Trong các bang hội ở Biên Hoang Tập, thì tổng đàn Đại Giang bang kế thừa từ tổng đàn Hán bang là có khả năng phòng thủ mạnh nhất. Vương Trấn Ác đến đến đây vì cần một nơi an toàn để trữ liệu và dưỡng thương, còn Lưu Mục Chi thì càng cần một "an lạc ổ" lý tưởng để tịnh tâm suy nghĩ, vận mưu tính kế cho trận quyết chiến với Bí tộc này.

Lưu Mục Chi đã thành trí nang của Biên Hoang Tập, vì y không biết võ công nên rất cần được bảo vệ nghiêm mật hơn những người khác.

Giang Văn Thanh thông dong hỏi Vương Trấn Ác: “Trấn Ác cơ hồ như không hề để tâm chuyện bị bại trong tay Hướng Vũ Điền thì phải, ta có lầm không?”.

Vương Trấn Ác ung dung đáp: “Đại tiểu thư quan sát rất chuẩn, xưa nay ta chưa bao giờ coi chuyện thắng bại trên giang hồ làm trọng cả, mà chỉ coi trọng thành bại của thiên quân vạn mã giữa chiến trường thôi, vì vậy chỉ cần giữ được cái mạng nhỏ này thì đâu cần tính toán được thất nhất thời làm gì cho mệt chứ?”.

Phí Nhị Phiết nói: “Trấn Ác có hài lòng với hoàn cảnh lúc này không? So với lúc mới đến, ngươi cứ như một người khác ấy!”.

Vương Trấn Ác vui vẻ nói: “Biên Hoang Tập là một nơi kỳ dị nhất trên đời này, Hoang nhân lại càng khác người hơn. Giờ đây lòng ta tràn đầy đấu chí và hừng khởi, chỉ mong được đấu với Mộ Dung Thùy một trận oanh oanh liệt liệt, không tính toán sinh tử gì hết”.

Lưu Mục Chi mỉm cười nói: “Ta tương đối hiểu được cảm thụ của Trấn Ác, vì chúng ta cùng ngồi một con thuyền tới đây mà”.

Giang Văn Thanh nói: “Là chuyện gì đã khu sử Trấn Ác huynh đột nhiên nổi hứng tham gia Biên Hoang Du vậy, Thiên huyết có sức hấp dẫn lớn như vậy hay sao?”.

Vương Trấn Ác thở dài: “Bản thân ta cũng không hiểu nổi chính mình nữa. Từ sau khi cha ta bị thích sát, ta sống mà không bằng chết, nhìn gia tộc ngày một suy bại, bị đám người Hồ do Mộ Dung Thùy và Diêu Trường đứng đầu bài xích, nhục nhã đủ đường. Sau trận Phì Thủy, Đại Tần hoàng triều sụp đổ, Vương gia không thể không đào vong giữ mạng, cảm giác đó thật không biết nên hình dung thế nào. Ta cứ sống mãi trong quá khứ, nhớ lại những ngày theo gia gia tung hoành chiến trường, vậy nên không thể chấp nhận nổi thực tại. Lúc nào ta cũng muốn trở về phương Bắc, có chết thì cũng chết ở đó, nhưng lại biết đó là chuyện ngu xuẩn cùng cực, tâm trạng mâu thuẫn đến chết đi được”.

Phí Nhị Phiết ngữ trọng tâm trường nói: “Con người rất khó quay đầu trở lại, gia gia huynh nhất tâm tài bồi huynh thành một Vương Mãnh thứ hai, huynh lại được nếm trải qua cảm giác uy trấn bát phương trên chiến trường, đột nhiên trở thành một kẻ vô binh vô quyền, đương nhiên là không thể chấp nhận được rồi. Ngựa nòi già vẫn còn để chí ngoài thiên lý, huống hồ huynh còn đang hừng hực tuổi trẻ, sao chịu cam tâm chết già ở chốn cùng hương? Biên Hoang Tập khẳng định là lựa chọn tốt nhất, huynh có thể coi nó là tảng đá lót đường để kiến lập cơ nghiệp cũng được. Ta chắc rằng sau này rồi sẽ có một ngày Trấn Ác huynh hiểu những gì ta nói hôm nay”.

oOo

Thác Bạt Nghi trở lại nội đường, mệt rũ người ra. Gã mệt mỏi không phải vì thể lực tiêu hao quá độ, mà vì cảm giác chán nản từ tận đáy lòng. Hôm nay gã mới nhận được một tin tức vô cùng đáng sợ, nhưng lại không dám nói với các huynh đệ Hoang nhân khác, mà chỉ giấu cho riêng mình.

Trong trận Tham Hợp pha, gần bốn vạn Yên binh đã đầu hàng Thác Bạt Khuê đều bị thẩm sát.

Tin tức đến từ tộc nhân ở Bình Thành, người này chỉ dám nói cho mình Thác Bạt Nghi biết.

Yến Phi có biết hay không? Tại sao hắn không hề nhắc nửa câu về chuyện này?

Từ góc độ chiến tranh mà nói, hành động tàn nhẫn này của Thác Bạt Khuê chính là mấu chốt để xoay chuyển tương quan lực lượng song phương, xét tình hình lúc đó, việc này cũng là cần thiết. Vì với binh lực của Thác Bạt Khuê lúc ấy, quả thực khó mà xử lý một số hàng binh nhiều đến vậy, chỉ riêng chuyện cung ứng lương thực cũng đã là một nan đề rồi, hơn nữa còn khó mà thừa thắng truy kích để dễ dàng đoạt lại cả một vùng rộng lớn Bình Thành, Nhân Môn. Tuy vậy nhưng trận đồ sát này cũng có chỗ hại, chính là sẽ kích động lòng liều chết kháng cự lại Thác Bạt tộc của người Yên, sau này cho dù có đánh bại được Mộ Dung Thùy, nhưng chỉ cần người Yên còn một hơi thở, ắt hắn cũng sẽ chiến đấu đến một binh một tốt cuối cùng, thà chết chứ không đầu hàng.

Trên chiến trường giết địch cầu thắng, gã quyết sẽ không mềm lòng, nhưng giết chết bốn vạn hàng binh, mà đối phương lại hoàn toàn không còn sức phản kháng, tuy rằng không phải không có tiền lệ trong lịch sử, chẳng hạn như trận Trường Bình thời Chiến Quốc, tướng Tần Bạch Khởi đã chôn sống bốn mươi vạn quân Triệu, số lượng còn nhiều gấp mười lần ở Tham Hợp Ppha, nhưng Thác Bạt Nghi vẫn cảm thấy run sợ, không thể đối mặt với sự thực đó.

Nói cho cùng họ Thác Bạt và họ Mộ Dung cũng đều là người Tiên Ti, đồng tổ đồng tông, nay rơi vào cảnh này cũng thật khiến người ta cảm khái.

Gã thấy mình không còn hiểu Thác Bạt Khuê nữa, hoặc giả có lẽ đến giờ y mới thực sự nhận ra con người Thác Bạt Khuê là vậy.

Từ khi còn nhỏ, gã đã thấy đôi mắt sáng lấp lánh dưới đôi lông mày rậm của Thác Bạt Khuê thoáng hiện lên những thần tình phức tạp mà gã không tài nào hiểu nổi. Hôm nay cuối cùng thì gã cũng minh bạch, nhãn thần ấy chính là cừu hận mà bất kỳ đứa trẻ nào cũng không có, cừu hận đối với bất cứ kẻ nào cản trở đại nghiệp phục quốc của y, bất cứ kẻ nào, bất kể thân sơ huynh đệ.

Sau khi nhận được tin tức khủng khiếp này, máu trong cơ thể gã như nguội lạnh, đồng thời cũng cảm thấy mệt mỏi cùng cực. Cảm giác thắng lợi như bị gió cuốn bay đi mất, thay vào đó là một cảm giác hoang lương không biết mình đang nỗ lực vì cái gì, không biết mình đang làm gì. Bao nhiêu sức mạnh trong cơ thể cơ hồ như tiêu tán, chỉ còn lại một trái tim đã cần cỗi và mệt rã rời.

Thác Bạt Nghi ngồi phịch xuống ghế.

Thác Bạt Khuê là lãnh tụ tối cao của Thác Bạt Tiên Ti tộc, quyết định của y chính là quyết định của Thác Bạt tộc, những người khác chỉ có thể tuân theo mà thôi. Điều duy nhất gã có thể lấy ra tự an ủi mình chính là nếu tình thế chuyển ngược lại, kẻ thắng lợi là Mộ Dung Bảo thì một trận đại đồ sát tương tự như vậy cũng sẽ giáng lên đầu các chiến sĩ Thác Bạt tộc, với tính cách tàn nhẫn của Mộ Dung Bảo, hẳn quyết sẽ không để lại tính mạng cho bất cứ tộc nhân nào của Thác Bạt tộc cả.

Một làn gió thơm ngát xộc vào mũi Thác Bạt Nghi.

Đôi tay mềm mại từ phía sau vòng qua cổ gã, làn môi thơm ngát của Hương Tố Quân khẽ hôn lên má gã một cái.

Thác Bạt Nghi vươn tay ra phía sau vuốt nhẹ mái tóc xõa mềm của nàng, thở dài một tiếng.

Trong thời loạn thế đầy những cừ hận và tàn nhẫn này, chỉ có nàng mới khiến gã tạm thời quên đi phiền muộn.

“Lại có chuyện gì khiến huynh phiền lòng thế?”.

Thác Bạt Khuê hướng thụ tình yêu nóng bỏng như ánh mặt trời của nàng, khu trục cảm giác lạnh lẽo trong tâm, thở ra khe khẽ nói: “Không có gì! Chỉ cần có nàng, những chuyện khác đều không còn quan trọng nữa”.

Hương Tố Quân ngồi vào lòng gã, cặp mắt long lanh như biết nói chuyện lườm Thác Bạt Nghi một cái, khẽ thở nhẹ nói: “Còn giấu người ta nữa, từ sáng sớm đã không thấy huynh đâu rồi, vừa rồi huynh lại ở ngoại đường mật đàm với các huynh đệ Hoang nhân, còn nói không có chuyện gì xảy ra nữa sao?”.

Thác Bạt Nghi ôm nàng vào lòng, cảm nhận sự ôn nhu của tình nhân, nói: “Một trận chiến khác lại sắp bắt đầu rồi! Nàng sợ không?”.

Hương Tố Quân khẽ run rẩy, hỏi: “Có người dám chọc đến Hoang nhân các huynh sao?”.

Thác Bạt Nghi đột nhiên cảm thấy hai tiếng Hoang nhân thật khó nghe, cùng lắm gã chỉ có thể coi là một nửa Hoang nhân mà thôi, cũng vì vậy mà Yến Phi mới không ủng hộ gã

làm chủ soái của Hoang nhân mà lựa chọn Mộ Dung Chiến nay đã trở thành Hoang nhân chân chính.

Người nào muốn làm Hoang nhân chân chính, thì trước tiên phải “không có nhà để về”, lúc ấy Biên Hoang Tập mới chân chính trở thành nhà của kẻ ấy.

Gã thật hy vọng mình có thể trở thành Hoang nhân chân chính, cùng đồng sinh cộng tử, cùng hưởng vinh nhục với Biên Hoang Tập, không cần phải nghĩ ngợi bất cứ chuyện gì khác.

Chỉ hận hiện thực lại không dễ dàng như vậy, gã chỉ là tướng lĩnh của Thác Bạt Khuê phái đến Biên Hoang Tập, có một ngày Thác Bạt Khuê thay đổi chủ ý, gã sẽ phải phục tùng mệnh lệnh mà trở về, hơn nữa còn không thể dẫn theo ý trung nhân của mình, trừ phi là được Thác Bạt Khuê gật đầu chấp nhận.

Gã dám khẳng định nếu không phải nể mặt Yến Phi, Thác Bạt Khuê sớm đã điều gã rời khỏi Biên Hoang Tập từ lâu rồi. Bởi Thác Bạt Khuê cần một thủ hạ trung thành mù quáng với mình, chứ không phải là gã.

Suy nghĩ này khiến Thác Bạt Nghi càng chán nản.

Thác Bạt Nghi nói: “Thiên hạ này đích thực không có mấy người dám đụng đến Hoang nhân bọn ta, nhưng Mộ Dung Thùy và Hoàn Huyền thì lại không nằm trong số đó”.

Hương Tố Quân nói: “Người ta rất muốn nói cho chàng biết, chỉ cần Thác Bạt Nghi chàng còn, Hương Tố Quân này sẽ không sợ gì cả. Người nói sợ chiến tranh chẳng qua chỉ vì chưa từng trải qua chiến tranh mà thôi. Muội từ phương Bắc chạy trốn chiến loạn mà đến phương Nam, đã nếm trải đủ mùi vị của chiến tranh rồi”.

Thác Bạt Khuê khẽ vuốt ve gương mặt xinh đẹp của nàng, nựng nịu: “Như vậy được không? Chúng ta cứ tận tình tương ái, nhưng khi chiến hỏa lan đến Biên Hoang Tập, nàng phải lập tức rời khỏi nơi này, trừ phi Biên Hoang Tập an toàn trải qua kiếp nạn, bằng không vĩnh viễn nàng cũng không được trở về đây”.

- o O o -